

Arrest

**nr. 39 385 van 26 februari 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2010 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2009 houdende de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag, in hoofde van een EU-onderdaan / onderdaan van een kandidaat-lidstaat van de EU.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CAMERLYNCK, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 31 januari 2007 een eerste asielaanvraag in. Op 8 juni 2007 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag.

1.2. Op 24 augustus 2007 dienen zowel verzoeker als verzoekster een asielaanvraag in. Op 28 september 2007 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag.

1.3. Op 10 november 2009 dienen verzoekers een nieuwe asielaanvraag in. Op 16 december 2009 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvragen. Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.4. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

“U werd gehoord op 11 december 2009 door het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die de taal Slovaaks machtig is, van 9u47 tot 10u25. Uw advocate, Mr. K.M. (in loco voor Mr. C.), was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U, volgens uw verklaringen een staatsburger van Slowakije en van Roma-origine, verklaarde omwille van

volgende redenen uw land verlaten te hebben samen met uw partner G.L. (...).

Op 31 januari 2007 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U haalde er problemen van werkloosheid, discriminatie, agressie door skinheads en bedreigingen door de maffia aan. Betreffende deze asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal op 8 juni 2007 een weigering genomen omdat u geen gevolg had gegeven aan de oproeping. U was teruggekeerd naar Slowakije omdat uw gezin intussen dakloos was geworden. Uw gezin logeerde af en toe bij andere Roma tegen betaling. De uitkering van uw vrouw was onvoldoende. U werd ook aangevallen door skinheads. Op 24 augustus 2007 diende u samen met uw gezin een tweede asielaanvraag in bij de Belgische instanties. Op 28 september 2007 besloot het Commissariaat-generaal tot een weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal baseerde deze beslissing o.a. op het feit dat er tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen uw eerste en tweede asielaanvraag, tegenstrijdigheden omtrent uw verklaringen over de dakloosheid van uw gezin en dat u geen klacht had ingediend tegen de skinheads. In de winter van 2007 keerde u met uw gezin terug naar Slowakije met het vliegtuig. Deze terugkeer werd geregeld door IOM. Jullie gingen opnieuw in Kosice wonen. Jullie hadden geen eigen woning of appartement en logeerden bij kennissen en familie, zoals bij de moeder van uw partner die een appartement had op Hrebendova 4. Toen dit appartementsblok enkele maanden geleden afgebroken werd was het niet meer mogelijk bij haar te verblijven. Diverse bewoners kregen een vervangwoning maar aangezien u en uw partner daar geen huurcontract hadden, kregen jullie deze mogelijkheid niet. De kennissen bij wie jullie logeerden hadden maar beperkt plaats en wilden jullie niet meer opvangen. Omdat het winter werd, was het onmogelijk om met de kinderen op straat te slapen. U diende een aanvraag in voor een sociale woning, maar u en uw partner hadden onvoldoende geld om deze te kopen. Omwille van een gebrek aan een diploma en uw Roma-origine vond u geen werk. Bovendien bent u wettelijk gezien te jong om een uitkering te krijgen. Uw gezin moest overleven van het moederschapsgeld van uw partner, ongeveer 230€ per maand. Als jullie bij kennissen logeerden moesten jullie hen betalen en dan bleef er maar weinig geld over. Tevens waren er soms conflicten en ruzies bij de kennissen bij wie jullie verbleven. Omdat jullie genoeg hadden van deze situatie besloten jullie opnieuw Slowakije te verlaten. Rond 8 november 2009 verliet u samen met uw partner en jullie vier minderjarige kinderen Kosice met een bus. Op 10 november 2009 diende u een derde asielaanvraag in bij de Belgische instanties. U bent in het bezit van uw Slovaakse identiteitskaart.

B. Motivering

Artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal bevoegd is om een aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaring niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hiermee beoogt de wetgever het oneigenlijk gebruik van de asielprocedure, die hij veronderstelt bij onderdanen van EU-lidstaten, in te dijken. Op 26 juni 2008 heeft het Grondwettelijk Hof eveneens gesteld dat “gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op z'n minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn” (GWH, nr. 95/2008, d.d. 26 juni 2008). Dit brengt met zich mee dat een asielaanvraag slechts in overweging wordt genomen indien de EU-onderdaan duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Zulks volgt eveneens uit de informatie aangaande de actuele situatie van Roma in Slowakije waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd. Uit deze informatie blijkt dat heel wat Roma zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden. Dit is het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine. Hoewel Roma op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden vanwege werkgevers, derden of soms zelfs vanwege overheidsambtenaren, blijkt uit de informatie echter ook dat het beleid van de Slowaakse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Slowaakse overheid heeft meerdere initiatieven genomen om discriminatie te bestrijden (o.a. door sensibilisering en opleiding) en om de socio-economische problemen van de Roma op te heffen. Slowakije heeft tevens de nodige anti-discriminatiewetgeving geïmplementeerd en voorziet de nodige beschermingsmogelijkheden. Bovendien blijkt dat er ook effectief wordt opgetreden ingeval van inbreuken en bestaan er tevens organisaties die slachtoffers kunnen ondersteunen bij het indienen van een klacht. Er bestaan mogelijkheden voor Roma om hun moeilijke socio-economische situatie te overstijgen, evenals om eventuele gevallen van discriminatie aan de kaak te stellen en bescherming te bekomen.

Er kan hieruit worden geconcludeerd dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Slowaakse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Daden van vervolging moeten immers ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke manier te treffen waardoor het leven in het land van herkomst duidelijk ondraaglijk wordt. Eventuele problemen in Slowakije hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan zoals gezegd geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Slowaakse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Daarnaast is er ook geen enkel element dat wijst op het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en c) van de Vreemdelingenwet.

Wat uw verklaringen betreft, dient te worden vastgesteld dat de problematische situatie die u beschrijft voor uw gezin (vanwege uw Roma-origine en het ontbreken van een diploma bent u werkloos waardoor geen geld kan verdienen en de uitkering die uw partner voor het hele gezin krijgt is te weinig om een woning van te kopen of huren waardoor uw gezin dakloos is), beantwoordt aan een situatie van discriminatie die weliswaar afkeurenswaardig is, maar die, zoals hierboven aangegeven, op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, naar aard, intensiteit en draagwijdte niet beschouwd kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaring niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve mag worden opgemerkt dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw partner G.L. (...) besloten werd tot een weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde document, i.e. uw Slowaakse identiteitskaart, bevat enkel identiteitsgegevens en kan aldus bovenstaande beoordeling van uw asielrelaas niet wijzigen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

1.5. De beslissing ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"(...) A. Feitenrelaas

U, volgens uw verklaringen een staatsburger van Slowakije en van Roma-origine, verklaarde omwille van volgende redenen uw land verlaten te hebben samen met uw partner H.R. (...). U kwam een eerste keer met uw gezin naar België toen u een asielaanvraag indiende bij de instanties op 24 augustus 2007. U beriep zich o.a. op problemen wegens het feit dat uw gezin dakloos was en een gebrek aan financiële

middelen, b.v. om de medische kosten te betalen. Op 28 september 2007 besloot het Commissariaat-generaal tot een weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal baseerde deze beslissing o.a. op het feit dat u geen enkele poging had ondernomen om uw socio-economische problemen te veranderen, dat u geen concrete informatie kon geven over de omstandigheden waarin de woning verloren werd en het feit dat er tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw partner omtrent het dakloosheidsprobleem. Rond 15 november 2007 keerde u met uw gezin terug naar Slovakije met het vliegtuig. Deze terugkeer werd geregeld door IOM. Jullie gingen opnieuw in Kosice wonen. Jullie hadden geen eigen woning of appartement en logeerden bij kennissen en familie, zoals bij uw moeder die een appartement had op Hrebendova 4. Toen dit appartementsblok enkele maanden geleden afgebroken werd, in september 2009, kreeg uw moeder een vervangwoning van de sociale dienst maar omdat ze deze moest delen met andere families was het niet mogelijk dat uw gezin opnieuw bij haar verbleef. U ging informeren bij de woondienst, maar u had onvoldoende geld om een woning te kopen. Jullie probeerden bij kennissen of andere familieleden te verblijven, maar dit was niet mogelijk omdat iedereen te weinig plaats had. Uw gezin stond op straat en de winter was op komst. Jullie hadden onvoldoende geld om een woning te kopen of te huren omdat uw partner geen werk vond, vanwege zijn Roma-origine en de crisis, waardoor jullie gezin moest overleven op basis van het moederschaps- en kindergeld dat u ontving, i.e. maandelijks 224€. Uw partner ontving geen uitkering omdat hij wettelijk gezien te jong was. Wanneer jullie logeerden bij andere mensen moesten jullie hiervoor betalen waardoor maar weinig geld overbleef. Omdat jullie genoeg hadden van deze situatie besloten jullie opnieuw Slovakije te verlaten. Rond 9 november 2009 verliet u samen met uw partner en jullie vier minderjarige kinderen Kosice met een bus. Op 10 november 2009 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische instanties. U bent in het bezit van uw Slovaakse identiteitskaart, uw geboorteakte en de vier Slovaakse reispaspoorten van uw kinderen.

B. Motivering

Artikel 57/6, eerste lid, 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal bevoegd is om een aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt (door een onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaring niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hiermee beoogt de wetgever het oneigenlijk gebruik van de asielprocedure, die hij veronderstelt bij onderdanen van EU-lidstaten, in te dijken. Op 26 juni 2008 heeft het Grondwettelijk Hof eveneens gesteld dat "gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op z'n minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn" (GWH, nr. 95/2008, d.d. 26 juni 2008). Dit brengt met zich mee dat een asielaanvraag slechts in overweging wordt genomen indien de EU-onderdaan duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Zulks volgt eveneens uit de informatie aangaande de actuele situatie van Roma in Slovakije waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd. Uit deze informatie blijkt dat heel wat Roma zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden. Dit is het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine. Hoewel Roma op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden vanwege werkgevers, derden of soms zelfs vanwege overheidsambtenaren, blijkt uit de informatie echter ook dat het beleid van de Slovaakse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Slovaakse overheid heeft meerdere initiatieven genomen om discriminatie te bestrijden (o.a. door sensibilisering en opleiding) en om de socio-economische problemen van de Roma op te heffen. Slovakije heeft tevens de nodige anti-discriminatiewetgeving geïmplementeerd en voorziet de nodige beschermingsmogelijkheden. Bovendien blijkt dat er ook effectief wordt opgetreden ingeval van inbreuken en bestaan er tevens organisaties die slachtoffers kunnen ondersteunen bij het indienen van een klacht. Er bestaan mogelijkheden voor Roma om hun moeilijke socio-economische situatie te overstijgen, evenals om eventuele gevallen van discriminatie aan de kaak te stellen en bescherming te bekomen.

Er kan hieruit worden geconcludeerd dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Slovaakse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie

van Genève. Daden van vervolging moeten immers ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke manier te treffen waardoor het leven in het land van herkomst duidelijk ondraaglijk wordt. Eventuele problemen in Slowakije hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan zoals gezegd geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Slovaakse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Daarnaast is er ook geen enkel element dat wijst op het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en c) van de Vreemdelingenwet.

Wat uw verklaringen betreft, dient te worden vastgesteld dat de problematische situatie die u beschrijft (een geldgebrek -gebaseerd op het feit dat uw partner geen werk vindt vanwege zijn origine en vanwege de economische crisis en het feit dat uw gezin moet overleven van uw moederschaps- en kindergeld dat er voor zorgt dat uw gezin geen woning kan kopen en/of huren waardoor jullie ofwel op straat ofwel tegen betaling bij kennissen moeten verblijven), beantwoordt aan een situatie van discriminatie die weliswaar afkeurenswaardig is, maar die, zoals hierboven aangegeven, op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, naar aard, intensiteit en draagwijdte niet beschouwd kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaring niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve mag worden opgemerkt dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw partner H.R. (...) besloten werd tot een weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.(...)"

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw Slovaakse identiteitskaart, uw geboorteakte en de Slovaakse paspoorten van uw vier kinderen bevatten enkel persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist..

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Volgens verzoekers stellen de bestreden beslissingen dat hun asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Tevens wijzen de bestreden beslissingen op het arrest 95/2008 van 26 juni 2008 van het Grondwettelijk Hof waarin wordt gesteld dat gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM er mag worden vanuit gegaan dat de fundamentele rechten er niet worden geschonden, of op zijn minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn.

Verzoekers citeren artikel 57/6, eerste lid, 2° en stellen vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dus heeft geoordeeld dat niet duidelijk zou blijken dat er, wat hen betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna verkort Vluchtelingenconventie) of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekers stellen vast dat de bestreden beslissingen vervolgen dat uit informatie aangaande de actuele situatie van Roma in Slowakije waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, blijkt dat de moeilijke socio-economische situatie waarin heel wat Roma zich bevinden, het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet herleid kan worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine. De bestreden beslissingen stellen dat het beleid van de Slovaakse overheid gericht is op de

integratie van de Roma-minderheid. De overheid heeft meerdere initiatieven genomen om de discriminatie te bestrijden en de socio-economische problemen op te heffen. De bestreden beslissingen wijzen ook op de antidiscriminatiewetgeving en de voorziene beschermingsmogelijkheden in Slowakije.

Verzoekers betogen dat zij enerzijds wel aannemen dat er wetten zijn gestemd die de discriminatie moeten indijken en dat er voldoende intentieverklaringen dienaangaande zijn afgelegd doch zij wijzen erop dat de dagdagelijkse realiteit de discriminatie is waarvan de Roma's het slachtoffer zijn en die het niveau van een 'aanvaardbare' discriminatie overstijgt. Zij wijzen erop dat zij in Slowakije gediscrimineerd worden louter en alleen omwille van hun ethnische Roma-afkomst. De Conventie van Genève strekt zich volgens verzoekers niet enkel uit tot vervolging in de echte zin van het woord, maar ook tot grove discriminatie en menonwaardige behandeling. Er kan niet worden betwist dat Roma's in Slowakije vaak op menonwaardige wijze worden behandeld, slachtoffer zijn van grove discriminaties, soms zelfs van geweldplegingen en dit door de lokale administraties, de politie, de schoolinstellingen, de medische diensten en de plaatselijke bevolking. Zowel qua opleiding, tewerkstelling, woongelegenheid en medische zorgen worden Roma's gediscrimineerd in vergelijking met Slowaakse staatsburgers. Hun kinderen krijgen in het onderwijs niet dezelfde kansen als de Slowaakse kinderen.

Verzoekers stellen dat deze discriminaties en geweldplegingen niet zomaar verdwenen zijn louter door de toetreding tot de Europese Unie. Verzoekers verwijzen hiervoor naar een aantal recente rapporten, met name het rapport van 1 juni 2009 uitgaande van de Raad van Europa waarin er wordt gewezen op het feit dat de problemen zijn verergerd nadat de Slowaakse Nationale Partij in 2006 aan de macht kwam. Verzoekers verwijzen ook naar het verslag van Amnesty International van 15 november 2007. Uit deze rapporten blijkt, volgens verzoekers, onweerlegbaar dat er in Slowakije nog steeds een ongeoorloofde discriminatie ten opzicht van Roma's bestaat. Het feit dat deze discriminatie vaak uitgaat van de lokale bevolking en niet van de overheid is weinig relevant. Als de overheid niet kan of wil instaan voor een voldoende bescherming en een evenwaardige behandeling van de Roma's dan kan terecht worden afgeleid dat de Roma's het slachtoffer zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zodat er dient te worden besloten dat de bestreden beslissingen een schending inhouden van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie. Ondergeschikt wijzen verzoekers erop dat de discriminatie waarvan zij het slachtoffer zijn, wat de aard en de intensiteit betreft, kan worden beschouwd als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, zodat zij hierop aanspraak kunnen maken.

Door dit niet aan te nemen heeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens verzoekers zich bij het nemen van de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk opgesteld en werden de beslissingen gebaseerd op motieven die deze beslissingen niet kunnen dragen.

2.2. Verweerder benadrukt dat de bestreden beslissingen zich baseren op het Cedocarapport van 7 juli 2009 over de situatie van Roma in Slowakije. De informatie in dit uitgebreide rapport werd op zorgvuldige wijze verzameld en schetst op een objectieve en onpartijdige manier een beeld van de huidige situatie in Slowakije. Verzoekers verwijzen naar twee rapporten maar dit is niet voldoende om de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunde te ondergraven, temeer daar het Cedocarapport op ondermeer dezelfde rapporten is gebaseerd en op meer recentere rapporten. Verzoekers dienen met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de informatie waar het Commissariaat-generaal zich op steunt niet correct is, wat in casu niet het geval is. Bovendien wijst verweerder erop dat een verwijzing naar algemene rapporten niet volstaat om aan te nemen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in hun hoofde bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. Verzoekers wijzen op huisvestings en tewerkstellingsproblemen maar tonen met hun relaas van deze persoonlijke problemen niet aan dat ze een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade lopen. Verweerder besluit dat de bestreden beslissingen afdoende zijn gemotiveerd en dat zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kenbaar werden gemaakt.

2.3. De Raad stelt vast dat uit verzoekers' enig middel kan worden afgeleid dat zij enerzijds de schending van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie en anderzijds de schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel aanvoeren.

De Raad wijst erop dat aan artikel 1 van de Vluchtelingenconventie directe werking dient te worden ontzegd. Bijgevolg kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van deze bepaling niet dienstig inroepen. In zoverre is het middel niet ontvankelijk (RvS 14 juli 2004, nr. 133.917).

Verzoekers voeren in hoofdzaak aan dat alhoewel Slowakije tot de Europese Unie is toegetreden, Roma's er nog steeds louter omwille van hun ethnische Roma-afkomst worden gediscrimineerd. Ondanks de inspanningen kan of wil de overheid onvoldoende bescherming bieden tegen deze discriminaties in de praktijk. Verzoekers wijzen erop dat zij persoonlijk werden gediscrimineerd en dit zowel op het gebied van tewerkstelling als van sociale bescherming, gezondheidszorg en opleidingsmogelijkheden. Verzoekers voeren aan dat de Commissaris-generaal bijgevolg ten onrechte en niet op redelijke wijze concludeerde dat zij geen slachtoffers zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.

De bestreden beslissingen werden zoals verzoekers terecht vaststellen, genomen op grond van artikel 57/6, 2° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd: (...)

2° om de aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaring niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4;"

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissingen kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers verklaarden dat zij in 2007 met het IOM naar Slowakije terugkeerden en er bij hun moeder inwoonden. Sinds deze woning werd afgebroken, hadden zij geen woning meer. Zij verklaarden geen sociale woning te kunnen krijgen omdat ze geen geld hadden en ze hadden geen geld omdat ze geen werk hadden. Ze dienden rond te komen met de moederschapsuitkering en het kindergeld dat verzoekster ontving. Verzoekers voerden in hoofdzaak aan dat niemand hen werk wou geven omdat ze van Roma-origine zijn en hierdoor ook geen woning konden krijgen. Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift naar hun eerdere verklaringen en geven aan het niet eens te zijn met de vaststellingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zij pogen de vaststellingen van de Commissaris-generaal te ontkrachten met twee rapporten die zouden wijzen op discriminatie van Roma's in Slowakije.

De bestreden beslissingen motiveren uitvoerig waarom de door verzoekers aangebrachte problemen van discriminatie van Roma's in het algemeen en hun persoonlijke problemen dat ze geen woning en geen werk vinden, als onvoldoende worden geacht om de asielaanvraag in overweging te nemen.

Aangaande de algemene situatie van discriminatie van Roma's in Slowakije wijst verweerder op een arrest van 26 juni 2008 van het grondwettelijk hof, waarin wordt gesteld dat *"gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op z'n minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn"* (GWH, nr. 95/2008, d.d. 26 juni 2008). De commissaris-generaal vervolgt dat *"Dit brengt met zich mee dat een asielaanvraag slechts in overweging wordt genomen indien de EU-onderdaan duidelijk aantoonst dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat."*

De bestreden beslissing motiveert verder als volgt:

Zulks volgt eveneens uit de informatie aangaande de actuele situatie van Roma in Slowakije waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd. Uit

deze informatie blijkt dat heel wat Roma zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden. Dit is het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine. Hoewel Roma op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden vanwege werkgevers, derden of soms zelfs vanwege overheidsambtenaren, blijkt uit de informatie echter ook dat het beleid van de Slowaakse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Slowaakse overheid heeft meerdere initiatieven genomen om discriminatie te bestrijden (o.a. door sensibilisering en opleiding) en om de socio-economische problemen van de Roma op te heffen. Slowakije heeft tevens de nodige anti-discriminatiewetgeving geïmplementeerd en voorziet de nodige beschermingsmogelijkheden. Bovendien blijkt dat er ook effectief wordt opgetreden ingeval van inbreuken en bestaan er tevens organisaties die slachtoffers kunnen ondersteunen bij het indienen van een klacht. Er bestaan mogelijkheden voor Roma om hun moeilijke socio-economische situatie te overstijgen, evenals om eventuele gevallen van discriminatie aan de kaak te stellen en bescherming te bekomen.

Er kan hieruit worden geconcludeerd dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Slowaakse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Daden van vervolging moeten immers ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke manier te treffen waardoor het leven in het land van herkomst duidelijk ondraaglijk wordt. Eventuele problemen in Slowakije hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan zoals gezegd geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Slowaakse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Daarnaast is er ook geen enkel element dat wijst op het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en c) van de Vreemdelingenwet."

Verzoekers brengen twee rapporten bij om aan te tonen dat dit de theorie betreft doch dat in de praktijk Roma's nog steeds worden gediscrimineerd. Verzoekers geven hiermee aan het niet eens te zijn met de motieven doch weerleggen ze geenszins. Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er inderdaad nog steeds sprake is van discriminatie van Roma's op verschillende vlakken doch zij stellen tegelijkertijd vast dat Slowakije momenteel een beleid voert om deze discriminaties een halt toe te roepen en de Roma's te integreren. Zoals verzoekers zelf aangeven, zal de situatie van discriminatie niet van de ene op de andere dag verdwijnen doch blijkt dat er voldoende mogelijkheden bestaan om stappen te ondernemen tegen deze discriminaties en bescherming te bekomen in Slowakije zelf. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van het Commissariaat-generaal om te concluderen dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Slowaakse context in het algemeen niet kunnen worden beschouwd als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou uitmaken. De verwijzing naar de twee bijgebrachte rapporten weerlegt deze conclusies niet daar uit het administratief dossier blijkt dat deze conclusies zijn gebaseerd op een zorgvuldig en omstandig onderzoek uitgevoerd door Cedoca en bij de conclusies reeds rekening werd gehouden met de aangebrachte rapporten. Overigens dateert één van de twee van 2007, zodat het onderzoek waar de Commissaris-generaal naar verwijst veel recenter is.

Daarnaast heeft de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitgebreid gemotiveerd omtrent de situatie waarin verzoekers verklaarden zich te bevinden in Slowakije. De Commissaris-generaal ontkent niet dat deze situatie kan te wijten zijn aan een discriminatie die afkeurenswaardig is doch motiveert dat gelet op de informatie die reeds werd uiteengezet, deze naar aard, intensiteit en draagwijdte niet kan worden beschouwd als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel merkt de Raad op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts wordt geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt vast, na de bespreking van het middel hierboven en in het kader van zijn wettigheidsstoezicht, dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

Verzoekers beperken zich wat hun persoonlijke situatie betreft tot een loutere herhaling van hun verklaringen en de verwijzing naar twee rapporten die de discriminatie van Roma's in Slowakije aantoonst en waaruit moet blijken dat hun situatie wel degelijk de erkenning als vluchteling of de subsidiaire bescherming rechtvaardigt. Verzoekers geven hiermee aan het niet eens te zijn met de besluitvorming doch weerleggen hiermee geenszins de uitgebreide motivering van de Commissaris-generaal, waarbij hij concludeert dat gevallen van discriminatie binnen de Slowaakse context in het algemeen niet kunnen worden beschouwd als een vervolging of een reëel risico op ernstige schade en dat dit evenzeer geldt voor de situatie waarin verzoekers zich volgens hun eigen verklaringen bevinden. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen op een kennelijk onredelijke wijze zijn genomen of een schending van de motiveringsplicht werd begaan. Een verder onderzoek van het middel zou de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verplichten kennis te nemen van de feitelijke toedracht van de zaak en deze in feite te beoordelen, wat zaak is van de tot beslissen bevoegde overheid.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN